

Mijn naam is Truus Andriessen – Tetteroo. In mijn schooljaren woonden we in de Tamarindestraat. Nu wonen mijn man en ik in het Azaleahof 16

Ik ben geen geboren Duivendrechtse. Kwam ter wereld in Amsterdam op 23-09-1932 .

Mijn Ouders verhuisden, toen ik bijna een jaar was, naar de Kloosterstraat nummer 11. Daar is een zusje geboren en verhuisden we naar de Tamarindestraat,16. Deze huizen zijn nu weg. Er zijn daar nog zes zussen na haar geboren. In zo'n klein huisje.....niet voor te stellen.....!

Toen ik 3 (!) jaar was mocht ik naar school, de BEWAARSCHOOL wel te verstaan.

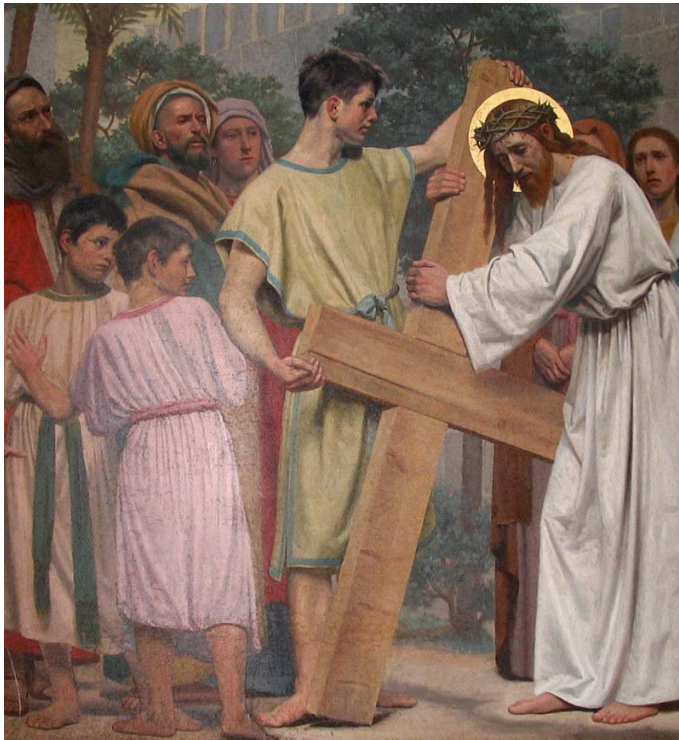
Mijn Oom Toon (jongste broer van mijn Vader) en Ome Bertus Schelling brachten ons: mijn zusje en mij.

De non heette Zuster Polikarpa. Geen kind kon die naam goed uitspreken. Ze was heel dik en had haartjes onder haar neus, en ergens 'n pukkel. Ik was 'n beetje bang voor haar. Maar dat wende gauw.

We leerden matjes vlechten, knippen, kleien, zingen en tellen met 'n telraam. En bidden, ook spannende verhalen uit de bijbel. Dan moest je met je armen over elkaar en je vinger op je mond. De klas was muisstil.

Het was de eerste Lentedag, we hadden 'n Zusje gekregen en mochten met onze zondagse jurk aan naar school en waren apentrots. Maar dat was de Zuster niet: we moesten achter in de klas komen en kregen lange zwarte mouwen aan en moesten achter in de klas zitten.

De baker, Juffrouw Wijtenberg, ging voor ons verhaal halen. Maar nooit meer die onzedige jurk aan! Gelukkig ging ik na de vakantie naar de GROTE SCHOOL. Ik was in september jarig en mocht al met 5 jaar naar school.

In het laatste jaar dat ik op de Bewaarschool was leerden we ook nog het Passieverhaal.

Van het begin toen Jezus na het Avondmaal met zijn Apostelen naar de hof ging om te bidden, tot en met de vrome vrouwen, die Hem in doeken wikkelden. Dat was iedere dag een stukje maar met Pasen zat het er zo ingestampt, dat ik het nu nog van begin tot eind ken. Na75 jaar!

Met september ging ik naar de eerste klas, 5 jaar oud. De 23e september werd ik 6. Ik kwam 'natuurlijk' bij Juffrouw Jansen. Ik vond het prachtig en was erg ijverig, De Juf had alle namen op het bord met lijnen en als je je best had gedaan kreeg je een streepje Tien streepjes leverden een tien op, en na een week tien: een rode tien. Geweldig!

Ik weet niet of het erg pedagogisch was maar het leverde wel rust en ijver in de klas.

Ook het tweede leerjaar was bij Juffrouw Jansen, die ook de communicantjes opleidde.
Een hele klus.

Daarna naar de derde klas bij Juffrouw Hermans, een heel ander verhaal.

Daar leerden we de Vaderlandse liederen zoals: Hollands vlag je bent mijn glorie, Wien
Neêrlands bloed, In 'n blauwgeruite kiel enz. enz. Prachtig! De ruiten trilden.....

*Hollands vlag je bent mijn glorie
Hollands vlag je bent mijn lust
'k roep van louter vreugd "victorie" als ik je zie aan vreemde kust
op de zee en aan de wal, Hollands vlag, ja bovenal
op de zee en aan de wal, Hollands vlag, ja overal.*

Wien Neêrlands bloed, werd gecomponeerd door Johann Wilhelm Wilms (1772-1847) op een gedicht van
Hendrik Tollens (1780-1856) en was het officiële volkslied van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden tussen
1817 en 1832 en later van het Koninkrijk der Nederlanden tussen 1832 en 1933.

*Wien Neerlandsch bloed in de aders vloeit,
Van vreemde smetten vrij,
Wiens hart voor land en koning gloeit,
Verheff' den zang als wij:
Hij stell' met ons, vereend van zin,
Met onbeklemd borst,
Het godgevallig feestlied in
Voor vaderland en vorst.*

*In een blauw geruite kiel
draaide hij aan't grote wiel
de ga-a-a-anse dag.
maar Michieltjes jongenshart
leed ondragelijke smart
ahach, ahach, ahach.
Als matroosje vlug en net
Heeft hij voet aan boord gezet
Dat hoorde zo.
Naar Oostinje, naar de West
Jongens, dat gaat opperbest!
Hojo, hojo, hojo, hojo!
Daar staat Hollands admiraal
Nu een man van vuur en staal
De schrik der zee.
't Is een Ruiter naar den aard
Glorierijk zit hij te paard!
Hoezee, hoezee, hoeze, hoezee*

Juffrouw Hermans was veel strenger en liep met een liniaaltje door de klas waar ze soms mee mepte. Dat was soms ook wel nodig, want ze had enkele jongens al vier jaar in de klas, die kwamen niet verder. Ze zaten wel te klieren. Nadien moesten ze van school af.

Ik ga nu verder met 'n verhaal, en kom in de vijfde klas.

In de vijfde klas kwam je in mijn tijd bij Zuster Suitbertus, een hele lieve mooie en spontane en sportieve Non. We zongen ook toen veel vrolijke liedjes Wie kent ze nog? Vogeltje wat zing je vroeg, Knaapje zag 'n roosje staan, Op de grote stille heide. Tweestemmig en in canon. Wat zong ik graag!

*Op de grote stille heide
Dwaalt de herder eenzaam rond
Wijl zijn wit gewolde kudde
Trouw bewaakt wordt door de hond
En al dwalend ginds en her
Denkt de herder ach hoe ver
Hoe ver is mijn heide
Hoe ver is mijn heide
Mijn heide*

*Op de grote stille heide
Bloeien bloempjes lief en teer
Pralend in de zonnestrallen
Als een bloemhof heinde en veer
En tevree met karig loon
Denkt de herder ach hoe schoon
Hoe schoon is mijn heide
Hoe schoon is mijn heide
Mijn heide*

*Op de grote stille heide
Rust het al bij maneschijn
Als de schaapjes en de bloemen
Vredig ingeslapen zijn
En terug ziend op zijn pad
Denkt de herder welk een schat
Hoe rijk is mijn heide
Hoe rijk is mijn heide
Mijn heide*

Ook gaf deze Zuster Suitbertus Gymnastiekles. En zij voetbalde met de Jongens op de speelplaats. Ze bond dan haar sluijer vast en trok haar rokken om hoog. Een keer gebeurde het dat een voetbal de kap van haar hoofd schoot (Een ongelukje?) Geen paniek... ze trok de kap weer recht en holde weer door tot opluchting van de schutter die zich wezenloos schrok.

Voor degenen die de Nonnen niet gekend hebben: ze droegen een strak wit getrokken kapje op hun hoofd, alle haren er onder en daar over een zwarte harde kap. Zo rond het gezicht en daarover een sluijer. Natuurlijk lange rokken en om hun middel een hele grote rozenkrans. Daardoor kon je ze altijd horen aankomen!

In die tijd was het mobilisatie. Mijn vader moest in dienst. O, wat 'n spannende tijd. Eerst wisten we niet waar hij was, en opeens was hij weer thuis. Hij was gelegerd in Muiderberg en kwam veel op de fiets naar huis en bracht voor ons dan kuch (is soldaten brood) en soms lekkers mee. Later was het moeilijker. Hij werd over geplaatst naar Niemansdorp. Mijn Moeder kreeg weinig bericht. Van Niemansdorp werd Vader overgeplaatst naar de

Grebbelinie. Daar was hij toen de Duitsers 10 mei 1940 binnentrokken. We kregen thuis helemaal geen bericht. Als er luchtalarm was kropen we met mijn Moeder en de kleintjes in de werkkast onder de trap.

Mijn Vader was als een van de laatste militairen terug in het Dorp. Hij was krijgsgevangen geweest. Mijn Moeder wist al die tijd van niets en was erg bang. En wij als een van de oudste natuurlijk ook.

In de periode dat ik in de 4e en 5e klas zat heb ik veel schooluren moeten missen .

Mijn Moeder was herhaaldelijk ziek: er moest een kind komen en de periode er na kon ze ook wel hulp gebruiken. Ook was de school de laatste oorlogsjaren maar drie dagen in de week open. Er waren geen kolen en het lesmateriaal raakte ook op. We gingen soms met een lege maag naar school.

Voor ik hier mee verder ga wil ik wel even kwijt wat we zoal leerden op de school.

Natuurlijk rekenen, daar was tafels leren het voornaamste. Alle tafels van een tot tien van voor tot achter, maar ook van achter tot voor. Iedere dag opdreunen met de hele klas.

Uit je hoofd rekenen (hoeveel krijg je terug van je gulden), staartdeling en som van honderd.

Bij Juffrouw Hermans taal:het KOFCHIP. Tot vandaag de dag weet ik het nog steeds niet.

Lezen was ik gek op, was altijd al een bladzij verder en als je dan een beurt kreeg wist ik niet meer waar ze waren.....straf nablijven...som van honderd maken. Ik had het meestal wel gauw af en ging dan Zuster Pagelma helpen. Zij verzorgde de kachels in alle klassen: uit halen en klaar maken voor de volgende dag. Ook moest er onder de banken geveegd worden met stoffers met een lange steel.

Het was zo'n lief Zusterje en ze was zo blij met een beetje hulp. De andere Nonnen waren niet aardig voor haar (klassenverschil!).

In de zesde klas ben ik helemaal alleen met nog 'n paar Duivendrechtse kinderen naar Friesland gegaan. Mijn Moeder had daar familie en we konden meerijden met (wat toen zo heette) zwarthandelaren. Zij hadden een vergunning om dat ze ook Amsterdamse kinderen vervoerde naar pleeggezinnen in Friesland.

Voordat ik naar Friesland ging zat ik eerst nog bij Zuster Aloysius in de klas. We hebben er best veel geleerd zoals aardrijkskunde , van Amsterdam - Zaandam - Koog-a/d Zaan, het hele rijtje tot en met Huisduinen. Zo ook Bali –Lombok – Soembawa – Soemba – Flores - Timor. Alles ...tig keer herhalen met de hele klas. En op een blinde kaart van Nederland alle steden aan kunnen wijzen. Doen ze het nu nog zo?

Het was 18 Januari 1945 dat ik achter op een open vrachtwagen 's morgens om 6 uur hartstikke donker en koud vertrok uit Duivendrecht. We moesten eerst naar de Watergraafsmeer om kinderen op te halen. Die werden in de Wieringermeer ondergebracht. De wagen zat tjokvol. Steeds werden we aangehouden of knalde de gasgenerator. Wij zaten nog met z'n vieren achter op die bak, wisten niet wat er gebeurde, waren doodsbang en stervenskoud, zonder eten of drinken. Het werd al donkerder en voor de Afsluitdijk moesten we er uit en werd de wagen doorzocht We gingen door maar kregen wel de boodschap dat we er over de dijk uit moesten. Ik ga hier niet mee verder, want dat verhaal wordt te lang.....

Na de oorlog in Juli kwam ik weer thuis. En ging ook weer naar school. Mijn schriftjes waren intussen door Elly Bouwman gebruikt, die was in de Hongerwinter bij de Familie Bieshaar te gast geweest.

Het laatste jaar kwam ik bij Zuster Clara in de klas. Ik vond het er fijn, was sleutelbewaarder, En wat zeker mee geteld heeft: ik was een nichtje van Tinus, een broer van mijn Vader.

Zuster Clara had duidelijk voorkeuren voor bepaalde kinderen en daar was Ome Tinus er een van. Altijd moest ik de groeten doen, en als hij in het Dorp was kwam hij even langs. Tot zo ver mijn verhaal over 'm schooltijd.

Na mijn schooltijd ben ik nog poosje thuis geweest totdat een ander Zusje mijn taak in het gezin over nam.

Ik ging werken bij Cor van Wijk, een kleermaker. Dus nooit meer verder geleerd!!!!